

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.674 van 18 juni 2015
in de zaak A. 216.164/XIV-36.505**

In zake: Yassine DRISSI EL MESKINI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Millen
kantoor houdend te 3730 Hoeselt
Tongersesteenweg 4, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 17 juni 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van de gevangenisdirecteur van Hasselt van 12 juni 2015 waarbij aan verzoeker als tuchtsanctie 21 dagen individueel regime [wordt opgelegd] vanaf 13 juni 2015 tot en met 4 juli 2015 (met wandelen op de kleine individuele wandelkoer)”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 juni 2015 om 9.30 uur.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal Quadflieg, die *loco* advocaat Jürgen Millen verschijnt voor verzoeker, en attaché Eva De Cock, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is opgesloten in de gevangenis te Hasselt.

3.2. Op 12 juni 2015 wordt aan verzoeker de tuchtsanctie opgelegd van 21 dagen individueel regime vanaf 13 juni 2015 tot en met 4 juli 2015 en “wandelen op de kleine individuele wandelkoer”. Deze beslissing steunt op de volgende motivering:

“[...]”

Tijdens een celcontrole is er een gsm met verschillende simkaarten gevonden. Betrokkene verblijft in een quatro-cel en ontkent de feiten.

- Aangezien het bezit van een GSM en SIM-kaarten binnen de inrichting verboden is omdat hierdoor ongeoorloofd contact met de buitenwereld kan ontstaan en aangezien de ervaring ons leert dat een GSM binnen de inrichting als handelsmiddel gebruikt wordt, iets wat tevens verboden is in de inrichting werd voornoemde sanctie uitgesproken.

- Aangezien de verhalen van de betrokkene en zijn celgenoten ongeloofwaardig klinken en hier en daar tegenstrijdig zijn,

- Aangezien er heel wat argumenten zijn om niet te geloven dat de gsm en de verschillende sim-kaarten/attributen niet tot 1 persoon behoorden

- Aangezien de persoon die de schuld op zich neemt nooit een tuchtsanctie opliep maar de medegedetineerden wel - en zelfs voor gerelateerde feiten worden de vier celgenoten gesanctioneerd voor bezit van GSM en sim-kaarten.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij het voorwerp uitmaakt van een tuchtsanctie waarmee de strafuitvoeringsrechtbanken rekening houden wanneer zij zich over de strafuitvoeringsmodaliteiten dienen uit te spreken en waarmee de dienst detentiebeheer rekening houdt bij het al dan niet toekennen van uitgangsvergunningen of penitentiaire verloven. Hij meent dat de bestreden tuchtbeslissing als tegenaanwijzing kan worden in aanmerking genomen in het raam van de toepassing van artikel 47, § 1, 2°, van de wet van 17 mei 2006 ‘betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten’ en benadrukt dat hij met klem betwist dat hij een GSM op cel zou hebben gehad.

Verzoeker wijst op het feit dat hij bij het instellen van een nietigverklaring of schorsing zijn tuchtsanctie reeds zal hebben ondergaan.

Aanvullend wijst verzoeker op het feit dat de bestreden tuchtsanctie gevolgen zal hebben naar toekomstige tuchtsancties aangezien de niet onpartijdige en niet onafhankelijke gevangenisdirecteur, zetelend als tuchtrechter,

naar deze tuchtsanctie zal verwijzen. Dit kan ertoe leiden dat verzoeker in de toekomst zwaarder gestraft wordt omwille van zijn tuchtrechtelijk verleden.

Ter terechtzitting wijst verzoeker er op wat zijn argument betreft betrokken op de weerslag van de tuchtbeslissing op de beoordeling door de strafuitvoeringsrechtbanken van de strafuitvoeringsmodaliteiten, dat het de realiteit van elke dag is dat daartoe de strafuitvoeringsrechtbank tuchtbeslissingen mede bekijkt.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen

om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-2013, 5-2277/1, 13).

7. Uit wat voorafgaat volgt dat het argument dat de tuchtstraf uitvoering kent en dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de gewone schorsingsprocedure dan ook te laat zou komen, op zich niet volstaat opdat voldaan zou zijn aan de wettelijke voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid.

Verzoeker verwijst verder naar de behandeling van mogelijke aanvragen van strafuitvoerings- of uitgaansfaciliteiten en de weerslag van tuchtbeslissingen er op. Dit is te dezen een louter hypothetisch nadeel, waarbij geenszins blijkt dat niet kan worden volstaan met een behandeling via de gewone schorsings- of vernietigingsprocedure. Voorts vormt het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank zich mogelijkerwijze een mening zal vormen over de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot de tuchtvervolgning van

verzoeker, geen rechtstreeks gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

In de mate dat verzoeker wijst op de mogelijke gevolgen van de thans opgelegde tuchtsanctie voor eventuele nieuwe tuchtprocedures, moet eveneens worden opgemerkt dat het niet gaat om een rechtstreeks gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. In dat geval zullen immers nieuwe beslissingen op grond van andere feiten worden genomen. Voorts betreffen het te dezen eveneens louter hypothetische gevolgen waarvan geen onherroepelijk schadelijk karakter wordt aangetoond.

Verzoeker voert geen andere elementen aan, zodat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

VII. Conclusie

8. Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien juni tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques